

HỒI 221

Trao Đổi Con Tin

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng phục người trên mái nhà, nghiêng tai áp tai lắng nghe khảng định bên dưới không có người rồi mới bò ra sát mái hiên, nhìn sang phía tòa lầu cao cách đó hơn ba mươi trượng, ở giữa chỉ cách một hồ nước, dòng suối nhỏ và mấy cây cầu con, còn đâu đều là nền sân lát đá xanh.

Trên dải hành lang xung quanh nội đường cứ cách mười bước lại treo một ngọn bát giác cung đăng, ánh sáng rực rỡ làm người ta có cảm giác như bức tường bên ngoài là trong suốt vậy, khổ nhất là bốn góc bên ngoài mỗi góc lại có một tòa đăng lầu, cùng với ánh sáng từ trong hắt ra, làm cho quang cảnh rõ như ban ngày.

Khấu Trọng tính toán một hồi rồi nói: "Ít nhất cũng phải nhảy lên cao mười lăm trượng thì bóng của chúng ta mới không bị ánh đèn hắt lên tường, người có chắc được không đấy?".

Từ Tử Lăng chưa kịp trả lời gã thì đã nghe tiếng bước chân người vang lên.

Hai gã vội vàng thụp người xuống, nhìn về phía vừa phát ra tiếng động.

Chỉ thấy một đám người đang đi dọc theo hành lang tiến về phía nội đường, dẫn đầu không ngờ chính là Vinh Phụng Tường và Lang Phụng, những người còn lại đều là các nhân vật có máu mặt mà hai gã đã từng gặp trong thọ yến hôm trước.

Hai gã lấy làm thất vọng, thầm nhủ chẳng ngờ kẻ ngồi xe ngựa đến đây lại là Lang Phụng, tuy nói rằng bình thường y chỉ hay cưỡi ngựa, nhưng nếu để tránh tai mắt kẻ khác, ngồi xe tới đây cũng là hợp tình hợp lý. Hai gã chỉ biết mở to mắt ra nhìn đám người này nối đuôi nhau đi vào nội đường, trong lòng lấy làm chán nản.

Khấu Trọng cười khổ nói: "Làm sao bây giờ? Bắt Lang Phụng e rằng cũng chẳng có tác dụng gì đâu, con người Vương Thế Sung thế nào ta hiểu rõ nhất mà".

Từ Tử Lăng trầm giọng nói: "Có muốn nghe thử xem bọn chúng nói gì không?".

Khấu Trọng thở dài: "Có gì mà nghe chứ? Chắc cũng chỉ là chuyện quan thương cầu kết chia nhau lợi nhuận, người chịu khổ chỉ có bình dân bá tánh mà thôi. Hà...!".

Tiếng nói cười từ phía sau bay đến.

Hai gã quay đầu lại nhìn, thấy một nhóm người khác đang đi dọc theo con đường đá vụn xuyên qua các đình viện lâu các đến căn lâu mà hai gã đang ẩn thân trên nóc, đằng trước có bốn võ sĩ cầm đèn đi mở đường.

Người bắt mắt nhất đương nhiên chính là Vinh Giáo Giáo rực rỡ tựa một đoá hoa mới chớm nở, nhưng kẻ thu hút hết cả sự chú ý của hai gã, đồng thời làm cả hai mừng vui ra mặt lại là người đi bên cạnh nàng ta, Vương Huyền Ứng.

Có kẻ này thì còn hơn Đồng Thục Ni gấp bội.

Mấy võ sĩ đi theo xe ngựa lúc này đi chậm lại phía sau một chút, thần thái người nào cũng nhàn nhã như không, rõ ràng là không kẻ nào ngờ được rằng có địch nhân đang phục sẵn trong Vinh phủ chờ đợi mình đến.

Hai gã đưa mắt nhìn nhau, không cần nói tiếng nào cũng hiểu rõ ý đồ của đối phương, cùng tháo mặt nạ xuống, để lộ bản lai diện mục.

Vật sẵn không ngừng đến gần.

Chỉ nghe Vương Huyền Ứng nói: “Thuộc hạ của Lý Mật hiện giờ đã lần lượt quy phục phụ hoàng, khiến thế lực của hãn càng lúc càng suy kiệt, chỉ cần chúng ta công hạ Hà Dương, thì cả nơi đào tẩu hãn cũng chẳng còn nữa rồi... ha ha!”.

Hai gã ngấm ngấm vận công, đợi chờ cơ hội phát động.

Vương Thế Sung đã dùng đám võ sĩ này để bảo vệ cho nhi tử bảo bối của mình, nói thế nào cũng phải có chỗ hơn người, một kích không thành, hai gã sẽ gặp phải không ít phiền phức.

Khấu Trọng đưa tay làm hiệu, tỏ ý để gã ra tay bắt Vương Huyền Ứng, còn Từ Tử Lăng đối phó những kẻ khác.

Bên dưới Vinh Giáo Giáo cũng thổ thê cất giọng oanh vàng: “Lần này các vị đại thắng Lý Mật, phá sập thần thoại bách chiến bách thắng của hãn, oai danh đã chấn động khắp thiên hạ. Giáo Giáo thật vô cùng khâm phục và vui mừng!”.

Vương Huyền Ứng đắc ý dương dương cười ha hả: “Đây toàn nhờ vào kế trá thương dụ địch và sách lược hợp lý của phụ hoàng”.

Khấu Trọng nghe mà cảm thấy tức giận tràn hông, lúc này Vương Huyền Ứng đã chỉ còn cách tòa lâu bốn trượng, đây chính là vị trí thích hợp nhất cho hai gã đột kích, song

chuông liền ấn xuống mái ngói, cả người trượt xuống khỏi mái nhà hình chữ nhân, lao về phía Vương Huyền Ứng như một mũi tên, đồng thời gã còn vận công không cho y phục phát động, giống như một con ác ngư nơi biển sâu bổ về phía con mồi một cách vô thanh vô tức vậy.

Cùng lúc đó Từ Tử Lăng cũng phát động, tung người bay lên, lộn ba vòng trên không theo sát phía sau Khấu Trọng, phóng về phía mấy tên võ sĩ hộ vệ.

Lúc Khấu Trọng lao đến cách Vương Huyền Ứng chừng hai trượng, người đầu tiên phát hiện không phải là bất cứ tên cao thủ hộ giá nào, mà lại là mỹ nữ Vinh Giáo Giáo đi bên cạnh y.

Nàng ngửa mặt lên nhìn Khấu Trọng, đôi mắt đẹp sáng rực lên những tia dị quang lấp lánh, cùng lúc đó trường kiếm trong tay múa lên một màn kiếm ảnh, nghênh tiếp lấy Tinh Trung Nguyệt của Khấu Trọng, phản ứng cực nhanh, kiếm chiêu cực độc, với khả năng của Khấu Trọng mà cũng bị nàng ta làm cho luống cuống, khiến cho đại kế của gã chút nữa thì loạn.

Đám cao thủ cận vệ của Vương Huyền Ứng lúc này mới phát giác ra có thích khách đột kích từ phía trên, hơn nữa lại là hai cao thủ trẻ tuổi uy danh vang dội khắp võ lâm, ai nấy đều kinh hãi rút binh khí, đồng thời hò hét vang dội, gọi thêm cao thủ trong Vinh phủ ra tiếp viện.

Khấu Trọng đối diện với kiếm ảnh mù mịt của Vinh Giáo Giáo, tức giận thiếu điều thất khiếu xịt khói.

Nên biết rằng cơ hội sinh cầm Vương Huyền Ứng chỉ có một sát na ngắn ngủi, chỉ cần để Vinh Giáo Giáo cản gã lại một nhịp, thậm chí là chỉ một cái nháy mắt, toàn bộ tình thế sẽ lập tức đảo ngược, bọn gã từ kẻ đi săn sẽ biến thành vật săn, nói không chừng còn phải nuốt hận ở chốn này chứ chẳng chơi.

Đừng nói hạng cao thủ như Dương Hư Ngạn, chỉ cần Vinh Phụng Tường và Lang Phụng trong nội đường ra đây, bọn gã đã khó mà đào thoát rồi.

Nhưng kiếm chiêu của Vinh Giáo Giáo về thời gian và góc độ độ đều chính xác đến kinh người, khiến gã vô phương biến chiêu, mà chỉ có một đường duy nhất là ngạnh tiếp, đây là sự thực không thể thay đổi được nữa.

Vương Huyền Ứng đã tung người sang bên né tránh, đám cận vệ cao thủ lập tức chạy về phía y định tạo thành vòng vây bảo vệ, nhất thời đao quang kiếm ảnh mù mịt, tiếng hò hét đinh tai nhức óc.

Mắt thấy đại kế sụp đổ tới nơi, từ Từ Tử Lăng bất ngờ từ phía sau lao lên, vượt qua Khấu Trọng, song chưởng đánh xuống, công thẳng vào lưới kiếm của Vinh Giáo Giáo.

Lúc gã lướt qua người Khấu Trọng, đã đưa tay đẩy nhẹ một cái.

Khấu Trọng đã sử hết biến hóa của đao chiêu, lúc này được Từ Tử Lăng đẩy một cái, liền lộn nhào một vòng trên không, Tinh Trung Nguyệt chém bổ xuống đầu Vương Huyền Ứng đang muốn chạy trốn.

Loa Hoàn Kinh từ thân đao tỏa ra, bao trùm lấy Vương Huyền Ứng vào giữa, bức y phải dừng lại huy kiếm đón đỡ.

“Á!”.

Vinh Giáo Giáo kêu lên một tiếng thảng thốt, bị Từ Tử Lăng liên tiếp vỗ hai chưởng lên thân kiếm, Loa Hoàn Kinh cuồn cuộn mãnh đổ vào nội thể, trước là xoáy về bên trái, sau đó lại đảo chiều xoáy về bên phải, làm kinh mạch nàng suýt chút nữa là rối loạn, vội vàng kinh hãi lướt người ra xa, chịu để mất cơ hội tiếp viện cho Vương Huyền Ứng.

Từ Tử Lăng cũng thán kinh ngạc.

Bất kỳ người nào gặp phải kinh khí cổ quái chưa từng xuất hiện bao giờ này của gã cũng phải nể chút thiết thời. Huống hồ gã đã lợi dụng hai chưởng đánh liên tiếp để đảo lộn chân khí một cách xảo diệu, hông làm binh khí nàng tuột khỏi tay, chẳng ngờ Vinh Giáo Giáo không những vẫn còn nắm chắc trường kiếm, mà còn mượn lực tránh ra xa, từ điểm này có thể thấy được võ công nàng cao minh tới mức nào rồi. Nhi nữ như thế ắt hẳn phụ thân cũng không phải hạng thường, theo lý này mà luận thì Vinh Phụng Tường tuyệt đối không hề đơn giản.

“Cạch!”.

Vương Huyền Ứng toàn lực chém mạnh vào Tinh Trung Nguyệt, nhưng lại chẳng hề có tiếng kim thiết va chạm, ngược lại chỉ như chém trúng một cọng cỏ, hoàn toàn không có kháng lực. Y lập tức hồn phi phách tán, một đao này của Khấu Trọng nhìn ngang nhìn dọc cũng đều thấy kinh đao mãnh liệt như di sơn đảo hải, chẳng ngờ chỉ là hư chiêu, đao thế thì

hung mãnh, chứ thực ra chẳng hề có chút lực đạo nào cả. Cảm giác dùng sai lực đạo ấy thật hết sức khó chịu, như là khi dùng một cây côn đập vào sợi lông bay lơ lửng vậy.

Vương Huyền Ứng hự lên một tiếng, miễn cưỡng vận khí thu kiếm, suýt chút nữa thì thổ huyết.

Khấu Trọng cười lên ha hả: “Huyền Ứng huynh trúng kế rồi!”.

Tĩnh Trung Nguyệt lập tức từ vô kinh biến thành hữu kinh, chém mạnh thân kiếm đang thu về của họ Vương.

Chỉ nghe “Bình!” một tiếng, Vương Huyền Ứng thổ ra một búng máu tươi, trường kiếm thoát thủ bay xa, lao đảo ngời bệt xuống đất.

Khấu Trọng nhẩy tới ấn tay lên thiên linh cái của y, miệng quát lớn: “Tất cả cút xéo ra cho lão tử!”.

Đám thân vệ lập tức dừng bước.

Từ Tử Lãng an nhiên hạ thân xuống bên cạnh gã.

Khấu Trọng nghe tiếng y phục phất gió từ phía nội đường, biết bọn Vinh Phụng Tường đang tới đây, vội vàng kẹp Vương Huyền Ứng đã bị phong tỏa huyết đạo vào nách, cùng Từ Tử Lãng nhún mình phóng vút đi, đồng thời nói với lại: “Canh ba đêm nay bảo Vương Thế Sung mang Hư Hành Chi đến Thiên Tân Kiều đổi người! Kẻ nào dám đuổi theo ta sẽ giết nhi tử bảo bối của hắn! Ha ha...”.

Trong tiếng cười ha hả, hai cái bóng của Khấu Trọng và Từ Tử Lãng khuất dần vào màn đêm thăm thẳm.

oOo

Trên lầu chuông.

Khấu Trọng vỗ nhẹ giải huyết đạo cho Vương Huyền Ứng, cười cười nói: “Huyền Ứng công tử khỏe chứ?”.

Vương Huyền Ứng mất một lúc lâu mới định thần lại được, gằn giọng nói: “Các người muốn gì?”.

Khấu Trọng cười nhạt: “Nếu công tử không muốn ném mùi khố ả thì tốt nhất nên trả lời mấy câu hỏi của bọn ta. À, ta nhắc trước, con người ta đây rất là đa nghi, nếu ta thấy nói năng ấp úng, thì sẽ coi như là người đang hồ ngôn loạn ngữ, mỗi lần như vậy sẽ cắt đi một ngón tay, mười lần thì công tử nhà người sau này chỉ còn có thể dùng ngón chân mà sờ mó nữ nhân được thôi! Còn nếu hai mươi lần, hi hi... vậy thì cả ngón chân cũng chẳng còn đâu”.

Vương Huyền Ứng biến sắc nói: “Người dám làm vậy, cha ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hai người đâu!”.

Thứ lời thừa thãi trong mềm ngoài cứng này đã thể hiện tính cách hèn nhát của y, lúc này ngay cả Từ Tử Lăng đang ngồi tĩnh tọa sát tường cũng lộ ra thần sắc khinh bỉ, thậm chí không ngờ Vương Thế Sung lại sinh ra tên khuyển tử như vậy.

Khấu Trọng làm bộ ngạc nhiên: “Cha người giỏi vậy sao? Nếu ta sợ lão, thì tên tiểu tử nhà người đã không cần phải ngồi đây đợi lão tử phát lạc rồi. Không nói nhiều nữa, nhớ là ta hỏi thì phải trả lời, chậm một chút nào là người hối hận cả đời đó. Người đã bao giờ nghe ai bảo ta nói mà không giữ lời như lão gia nhà người chưa?”.

Vương Huyền Ứng làm bộ cương quyết nói: “Người có giỏi thì giết ta đi!”.

Khấu Trọng liền lấy ra cây trủy thủ dặt dưới chân, hươ hươ trên đầu y, cười hi hi dọa dẫm: “Người có thể nói lại lần nữa không?”.

Vương Huyền Ứng khẽ run lên, cuối cùng cũng đầu hàng, ủ rũ nói: “Người hỏi đi!”.

Từ Tử Lăng không muốn nhìn thêm nữa, chán nản đứng dậy đi ra ngoài.

Trên trời trăng sao lấp lánh, gió đêm thổi tới mát rượi.

Lạc Dương bình yên một cách lạ thường, hầu hết mọi người đều đã an giấc, chỉ còn lại mấy ánh đèn thừa thốt.

Hồi lâu sau Khấu Trọng mới đến bên cạnh gã, ngồi dựa lưng vào tường, hừ nhẹ một tiếng rồi nói: “Phụ tử nhà hần đều chẳng ra thứ gì hết, chỉ có Vương Huyền Nộ là còn giống người”.

Khấu Trọng nói: “Có hỏi được tình hình Hư tiên sinh không?”.

Khấu Trọng gật đầu: “Đúng là bị lão gia hần nhốt lại, Lý tiểu tử đoán được lần này bọn ta trở về Lạc Dương là vì Hư Hành Chi, từ đó nhận ra tầm quan trọng của y với ta. Hư Hành Chi đã sai ở chỗ biểu hiện quá xuất sắc, còn chúng ta thì sai ở chỗ đã không đoán được Vương Thế Sung lại động thủ nhanh như vậy.”

Từ Tử Lăng nói: “Còn hỏi được gì nữa không?”.

Khấu Trọng nói: “Di lão đã trở về phương Nam, còn Trần Trường Lâm thì bị điều đến Kim Dung thành. Con bà nó, ta thật muốn cho tên tiểu tử đó một đao quá!”.

Từ Tử Lăng trầm ngâm: “Đợi lát nữa để ta đi thương thảo điều kiện, bọn chúng có gì trò hoa dạng gì cũng không sợ”.

Khấu Trọng biết gã e mình nôn nóng báo thù, bèn cười cười nói: “Vậy làm sao được, nếu Lý tiểu tử và Vương Thế Sung bắt người ra bức ta đổi người, thì không phải là ta sẽ ngoan ngoãn chịu trời sao. Chỉ cần có tên tiểu tử Vương Huyền Ứng này trong tay thì không sợ không khuất phục được Vương Thế Sung, chúng ta cùng đi một lượt đi! Ta rất muốn xem về mặt lão hồ ly ấy lúc này thế nào”.

Từ Tử Lăng đành gật đầu đồng ý.

oOo

Hai gã ngồi trên con thuyền nhỏ mới trộm được, áp giải Vương Huyền Ứng tiến về phía Thiên Tân Kiều.

Wang Huyền Ứng bị điểm huyết nằm dưới đáy thuyền, hoàn toàn mất đi tri giác.

Từ Tử Lăng ngồi ở đuôi thuyền, một tay khua mái chèo, nước sông nhẹ nhàng vỗ vào mạn thuyền phát ra những tiếng kêu ì oạp.

Hai bên bờ tối om như mực, những con thuyền nhỏ bình thường đổ đầy chật cả bờ đề giờ không thấy một bóng, trên cầu đèn đuốc sáng rực như ban ngày, bóng người lơ lửng.

Khấu Trọng thấp giọng nói: “Được thế thì thừa thắng xông lên, chúng ta phải chiếm hết tiền nghi mới được! Hà! Cuối cùng bọn ta vẫn không quen làm đạo tặc lắm, bắt cóc người mà quên mất không đòi tiền chuộc, bằng không có thể thừa cơ gõ cho Vương Thế Sung một khoản lớn, để hắn đau lại càng thêm đau. Có điều bây giờ mới nói ra, hình như hơi mất phong độ một chút... thôi đành vậy”.

Từ Tử Lăng cười cười nói: “Người đúng là rồi việc, chúng ta có thể đưa Hư tiên sinh an toàn rời khỏi nơi này đã phải tạ thiên tạ địa mấy lần rồi đó!”.

Khấu Trọng dõi mắt nhìn về phía Thiên Tân Kiều đang trước, hồ hững nói: “Vừa rồi ta lúc thăm vấn tên tiểu tử này, hắn nói một câu thì trông mắt đảo đến hai ba lượt, người nói xem có phải rất không thỏa đáng không? Nhưng ta lại không thể tìm ra sơ hở gì, mà muốn ta thi triển độc thủ bức cung thì tiểu đệ đây lại không làm được”.

Từ Tử Lăng trầm giọng nói: “Mặc kệ là thật hay giả, cứ một người đổi một người, nếu có gì không ổn thì cho hắn một đao rồi đào tẩu, bị thất tán thì sẽ đến nơi định sẵn hội hợp. Nhưng đến nơi nào mới được nhỉ??”.

Khấu Trọng đề nghị: “Nếu ở trong thành thì ở hồ cá trong Thính Lưu Các, còn ở ngoài thành thì trên ngọn đồi mà Hòa Thị Bích bị võ! Cứ quyết định vậy đi!”.

Hai gã không nói gì thêm nữa, im lặng ngẫm vận tụ chân lực. Con thuyền nhỏ lao vút đi về phía Thiên Tân Kiều như một mũi tên.

- o O o -